

20. Svenska Dagbladet torsdag 11 september 2025

Idagsidan

Chef Joanna Drevinger
Redaktörer Tobias Brandel, Maria Carling, Maxime Persdotter Wallström
idag@svd.se svd.se/idag

Sofie Cammerö, 36, berättar om förlusten av sin enäggstvilling Malin. Foto: Daniel Nilsson (samtliga)

Sofie (till höger) och hennes tvillingsyster Malin (till vänster) på studentdagen 2009. Sofie brottas med skuldkänslor, att hon fick vara den som fick leva.

Malin och Sofie.

Sofie förlorade sin enäggstvilling i cancer: "Varför svek hennes kropp?"

"En livslång identitetskris", säger Sofie Cammerö som förlorade sin tvilling Malin i cancer. Personer som förlorar sin enäggstvilling upplever en mer intensiv sorg än de som förlorat ett syskon, menar forskare.

Malin var "storasystern" i relationen, berättar Sofie, som ofta tog ryggen på sin enäggstvilling. Malin stod upp för sig själv, var kreativ och hade stora drömmar om framtiden. Sofie var mer förtjusad till sättet.

Sofie Cammerö beskriver det som att de kompletterade varandra, och att det var som att de var en enhet.

– Vi gjorde allt ihop och ringde varandra dagligen. Vi var naturligt klonade, hade samma DNA. Varför svek hennes kropp och jag fick vara frisk?

Under gymnasiet pluggade de båda till frisör. År 2009 tog de studenten och fick sedan jobb på var sin frisörsalong.

Men snart kom Malins symtom smygande. Ständig huvudvärk. Obeskrivlig trötthet. När hon kollapsade en dag hösten 2010 konstaterades det att hon hade en tumör i stadiet fyra.

– Jag var livrädd hela tiden. Efter ett tag kunde hon inte gå och, hon tappade allt hår. Mot slutet var det som att hon var fångad i sin egen kropp, det var fruktans-

vårt att se. Hon brydde sig inte, sa: "Jag skiter i vilket bara jag blir frisk". Hon var tapper och höll hoppet uppe för oss alla.

Sofie, lillasyster Julia och föräldrarna pratade aldrig om vad som skulle hända om hon inte blev frisk.

Den 21 juni 2011 somnade Malin in.

– Det var en lättnad att hennes smärta var borta, men också en chock, för jag tror inte att jag förstod vad som hände. Det var så kort tid från att hon blev sjuk till att hon gick bort.

Sofie började blogga om saknaden.

En av Sofies framtidsplaner är att ge ut en barnbok som uppmuntrar till samtal om döden – för att barn ska känna sig mindre ensamma i sin sorg.

– Det hjälpte att sätta ord på hur det kändes. Men när jag pratade om det var det som att jag pratade om en annan persons historia – inte min egen. Jag levde i överklighetskänslor. Jag vet inte vad jag hade gjort utan Julia att dela sorgen med. Vi har tagit hand om varandra.

Hon kan fortfarande uppleva det så, som om det aldrig hänt.

– Det finns ett före och ett efter, som att jag har haft två liv. Det är en livslång identitetskris. Jag känner mig inte hel, utan det är som en fantomkänsla: "du känner att du har din arm, men när du tittar på din arm så är den inte där", säger Sofie Cammerö.

Enäggstvillingar som förlorar sin tvilling upplever generellt sett en intensivare sorg jämfört med personer som förlorar en tvåäggstvilling eller ett syskon. Det menar Nancy L. Segal, professor vid California State University, USA, som publicerat flera studier i ämnet.

Flera enäggstvillingar som hon intervjuat i sin forskning beskriver även en förvirring över sin identitet efter att tvillingen har gått bort, som att en del av dem själva saknas.

– Studier visar att enäggstvillingar generellt har ett starkare band till varandra än tvåäggstvillingar, oberoende av kultur, ålder och kön. Bandet mellan tvåäggstvillingar och mellan syskon är mer varierande.

Det finns undantag, men enäggstvillingars sätt att reagera på världen och att processa information är i regel likartade, säger Nancy L. Segal.

– Det för dem samman, de är helt enkelt väldigt kompatibla personer.

I dag är Sofies sorg inte densamma som när Malin dog. Till en början pratade Sofie mycket om förlusten, men på senare år har hon inte haft samma behov av det. Impulsen att ta upp telefonen för att ringa Malin har lagt sig med tiden.

Saknaden är fortfarande lika stor. Mest påtaglig är den vid högtider eller större händelser, som när lillasyster Julia tog studenten eller när Sofie fick barn.

– I början ville jag inte fylla år och fira vår födelsedag. Men nu vågar jag fira med andra känslor. Jag har ändrat inställning till att vara tacksam för att få bli äldre. Jag hade också önskat att Malin fick det.

Sofie gör andra val nu för tiden än vad hon kanske hade gjort om Malin levde, tror hon. Bland annat var hon väldigt hemkär men valde ändå att flytta från Trelleborg till Helsingborg, när hon hade träffat Anders, som hon numera är sambo med. Hon tror också att förlusten av system har fått effekten att hon sällan hetsar upp sig över småsaker som kan skada i vardagen.

Tillsammans med Anders har Sofie Cammerö dottrarna Ellen, 5, och Bonnie, 8. Hon har alltid varit öppen med sina barn om Malin.

– Jag pratar gärna om henne och är väldigt tydlig med att hon är en stor del av mig, och att det alltid får vara så.

Anna Carlehed
idag@svd.se